

Mama

Már egy hete csak a mamára
gondolok mindig, meg-megállva.
Nyikorgó kosárral ölében,
ment a padlásra, ment serényen.

Én még őszinte ember voltam,
ordítottam, toporzékoltam.
Hagyja a dagadt ruhát másra.
Engem vigyen föl a padlásra.

Csak ment és teregetett némán,
nem szidott, nem is nézett énrám
s a ruhák fényesen, suhogva,
keringtek, szálltak a magosba.

Nem nyafognék, de most már késő,
most látom, milyen óriás ő -
szürke haja lebben az égen,
kékítőt old az ég vizében.

Danima o mami mislim samo,
zastanem li il' pođem kamo.
U krilu s korpom što stenje
na tavan se okretno penje.

Tad sam još iskren čovjek bio,
divlje sam bjesneo, cmizdrio.
Nek drugom preda mokro rublje,
na tavan neka me vodi dublje.

Išla je nijemo, sterala,
nije me grdila, ni gledala,
rublje je šuteći svjetlelo,
kružilo u zraku, lebdjelo.

Ne plačem, bilo bi već kasno,
div bijaše, tek sad kažem glasno -
siva joj kosa po svodu brodi,
modrilo topi u nebeskoj vodi.

Lazar Merковиć fordítása